

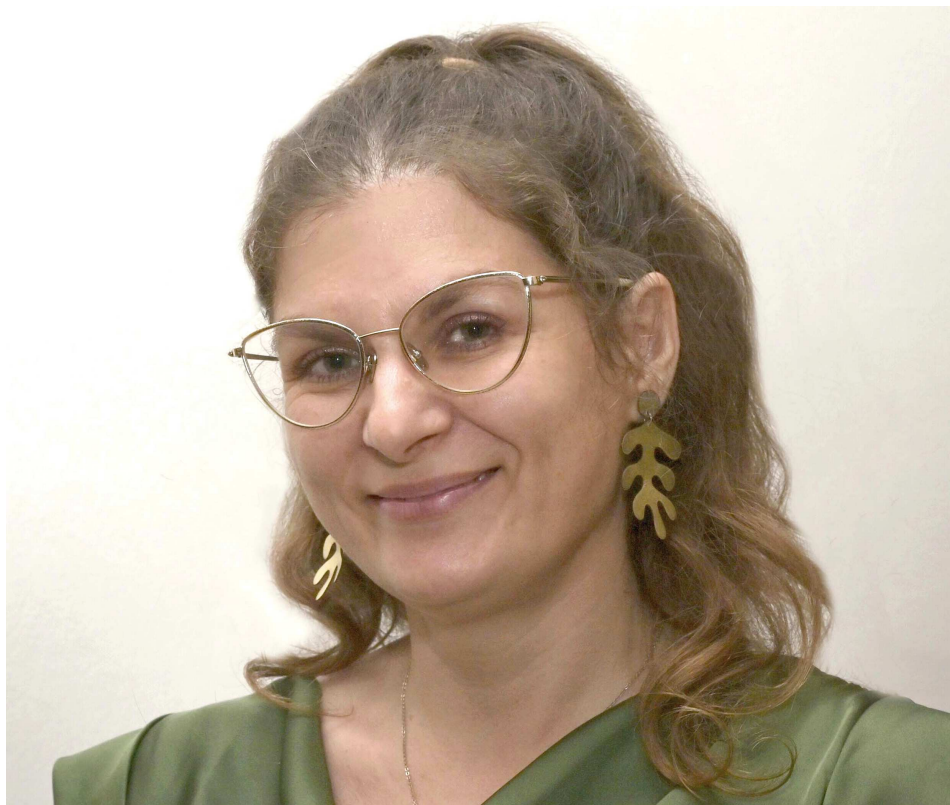
Zpravodaj

94. JIRÁSKŮV HRONOV

#PROSTEHRONOV

Jitka Šotkovská: Kritika divadlo kultivuje

Festival Jiráskův Hronov může svým způsobem připomínat maraton. Rozhodně to tak je z pohledu lektorů PC – a s Jitkou Šotkovskou, teatroložkou, dramaturgyní a redaktorkou časopisu Svět a divadlo – jsme si sedli ve velice krátké pauze na úprku mezi dvěma sály. Přesto došlo i na témata dosti hluboká.

Co pro tebe znamená Jiráskův Hronov? A měl nějaký vliv na tvůj život?

Jeden z nejzásadnějších – většinu nebo přinejmenším řadu podstatných přátelství mám z Hronova a taky odsud znám Honzu (pozn. red.: Šotkovská-ho, Jitčina manželka), takže mi Jiráskův Hronov přinesl v podstatě dvacet let manželství.

Já myslím co do profese.

Třeba to, že jsme se seznámili s Honzou, potom jsme zjistili, že studujeme ve stejném městě, že oba dva máme zájem o divadlo... až jsme společně jedno divadlo spoluzakládali a máme z toho profesi. Takže Jiráskův Hronov jak v mém profesním, tak osobním životě hraje absolutně zásadní roli.

Jak hodnotíš současnou scénu českého amatérského divadla?

Ty ses fakt zbláznil. Máme na to dvacet minut, já přebíhám zadýchaná z jednoho divadla do druhého a tohle jsou otázky na velký vědecký rozhovor pro Divadelní revui... Ale no dobře. Hodnotím ji extrémně rozmanitě, je to tak už spoustu let, ale je podle mě snad ještě čím dál rozmanitější a zajímavější. Myslím, že pořád je vidět, že umí čerpat trendy z toho, co se děje v profesionálním divadle, a taky je pro to profesionální divadlo pořád skvělou zásobárnou talentů, ale klidně taky formálních inspirací či textů. Teď jdu přímo z *Mafiana*, což je na první zkouknutí hra, o které si dovedu představit, že by mohla být nasazená jako příjemná komedie v nějakém profesionálním oblastním souboru. Dovedu si představit, že když někdo hledá dobrou frašku, nemusí sahat jenom po Cooneym, ale může pracovat třeba na téhle nové mafiánské hře.

Jaký má amatérské divadlo vliv na společnost? (pauza; pozn. přepisovatele: z nahrávky je znát, jak se respondentka asi zatočila) Ne, promiň, já vím. Ale taky vím, že mi dokážeš odpovědět.

To jsou složité otázky. Ani to nemusíš rozdělovat

na amatérské a profesionální divadlo. Já věřím – a my divadelníci se za to modleme –, že má sílu otevírat společenskou debatu. A vedle toho má určitě sílu a schopnost potěšit, což taky není málo. Může kultivovat, rozvíjet myšlení.

Vím, že sama hodně tvoříš. Jak se staviš ke kritice něčeho, co jsi vytvořila?

Záleží, kdo to kritizuje a co kritizuje. Já vnímám jako svou jistou devizu, že na jednu stranu divadlo dělám, ale na druhou stranu o něm převážně píšu – že jsem, i když teď čím dál míň, divadelní kritička. A kritik, který neumí přijímat kritiku, mi připadá dost na hlavu. Takže myslím, že kritiku přijímat umím, ale jelikož znám i tu stranu kritiků, tak to nepřeceňuju. Podmínky dnešní divadelní kritiky jsou tristní, v podstatě neumožňující dělat dobrou práci, takže sama na toho kritika ani nekladu moc žádné nároky. Když o mně někdo prostě napíše, že to stálo za pendrek, a nemá to podložené argumenty, tak si o tom pomyslím svoje, ale rozhodně nejsem tvůrce, který se bude rozčilovat a říkat, jak si tohle mohl dovolit a kolik my jsme tomu věnovali času a já nevím co. Podstatná je pro mě poučka, že má člověk brát kritiku od toho, za kým by si šel pro radu.

Čím to je, že je situace kritiky tak tristní?

Finančně je na tom kritika ještě mnohem hůř než celá kulturní scéna. Dnes už téměř nejsou periodika, kam by člověk mohl psát a dostávat za to seriózní finanční ohodnocení. Dávno už neexistuje kritika jako profese, kterou se živíš, takže to z větší

pokračování na str. 2

5

středa
7. 8. 2024

Trocha čísel

Z čiré zvědavosti jsem si druhdy přečetl několik čísel Zpravodaje z roku 1990. Převažujícím motivem bylo přemýšlení o tom, co vlastně s Jiráskovým Hronovem dál v prostředí nově nabyté svobody, což je vzhledem k ročníku pochopitelné. Taky skutečnost, že periodikum je zčásti ve slovenštině, sice v první chvíli vyvolá „a jo, vlastně“ efekt, ale nepřekvapí – a krom jistého sentimentu, který se bude patrně lišit dle čtenářova věku, z toho asi nic moc neplyne.

Co mě ale donutilo k dalšímu průzkumu, byl popis divačky redakci ohledně cen vstupného, který Zpravodaj otiskl. V nepokrytě jízlivém tónu se pisatelka podivuje, jak je možné, že vstupenky na Jiráskově Hronově stojí dvanáct i osmnáct korun československých. Ano, počátek devadesátých let je nesporně obdobím, kdy jsme se teprve učili, že některé statky mají svoji ekonomickou cenu. Ostatně v příspěvku zazní na konci i šízravá otázka: „Že by tu někdo na festivalu vydělával?“ Nevím, jestli jsme za těch pětadvacet let tak docela překonali étos, že na kultuře se vydělávat nesmí, ale domnívám se, že otázka, zda někdo náhodou na amatérském divadle nebohatne, je roztomile archaická. Mnoho z nás si zkusilo pořádat nějaký festival nebo provozovat amatérský divadelní soubor a upřímně, tahat drobné z kašny a zálohované lahve z kontejneru na sklo je určitě výnosnější (jakkoli se mi k tomu nepodařilo dohledat studii ČNB ani data ČSÚ).

Současné ceny vstupenek na Jiráskově Hronově jsou nejčastěji 80 a 100 Kč. Levnější vstupenky tak můžete z průměrné mzdy pořídit 541 oproti 264 z roku 1990 a dražších 433 oproti tehdejší 176 ks. Pokud si chcete užít svůj oblíbený soubor sami, můžete tak za jednu výplatu skoupit celé Jiráskovo divadlo, zatímco dříve byste museli zvolit jen představení v Sokolovně. Na tomto festivalu se vaše kupní síla více než zdvojnásobila, vstupenky na profesionální produkce naopak mírně podražily. V roce 2022 průměrná cena lístku do profesionálního divadla 360 Kč způsobovala, že si jich příjemce průměrné mzdy mohl dovolit o 17 méně (115 vs. 132).

Nakonec Zpravodaj sám stál celé 2 Kčs, tedy pět tehdejších rohlíčků a 4/5 lahvového piva. Za průměrnou mzdu jste tehdy mohli koupit 1585 Zpravodajů, loni to bylo již 2167. Co budete s tolika výtisky Zpravodaje dělat, věru nevím, budeme však moc rádi, pokud alespoň jeden od každého čísla přečtete. Osobně jsem pak potěšen, že naše redakce podobný dopis nedostala a že na Jiráskově Hronově se tolik neřeší, kolik představení stojí, jako spíš za co.

Jan Duchek

pokračování ze str. 1

části leží na nějaké dobrovolnosti, na volném čase nebo jako přívažek k další profesi. Dneska už třeba téměř žádná redakce nezaplátí cestu do divadla, takže když chceš třeba nějaké regionální divadlo sledovat dlouhodobě, tak to musíš dost finančně dotovat. A je to obrovská škoda, protože já věřím tomu, že kritika divadlu pomáhá, že ho kultivuje. Asi to nikdy úplně nezmizí, logicky máme potřebu o umění mluvit a vyjadřovat se k němu a nějak ho hodnotit. Nikdy to nezmizí, ale možná se to úplně přetvoří. Je čím dál tím víc laických výkřiků jako u filmů na ČSFD – na i-divadle, na sociálních sítích... Ale to není skutečně fundovaná kritika, ta vyžaduje nějakou zkušenost a práci na sobě a svém vzdělání. Myslím, že soubory, které přijdou na Hronov a jsou předmětem kritiky zdejších recenzentů, by vlastně měly být rády. Myslím, že v dnešním divadle se nikomu nedostane taková zpětná vazba jako amatérům v přehlídkovém systému.

Jak důležitá je pro tebe spolupráce s amatérskými soubory?

Ale vždyť já v podstatě jenom jezdím do lektorských sborů, případně třeba někdy psát do zpra-

vodajů, a to je hlavní kontakt s amatérským divadlem. Když tedy pomenu to, že ten náš někdejší Buranteatr, dnešní Vejminek, který tady zítra hostuje, je vlastně ve výsledku amatérské divadlo. Je dělané profesionály, ale děláme to taky ve svém volném čase v podstatě dobrovolně a za nic.

Budeš chtít, aby tvé děti dělaly divadlo?

Myslíš profesionálně? Já myslím, že se mě děti nebudou ptát. Já si dovedu představit, že můžou dělat divadlo a být u toho šťastní, anebo dělat divadlo a žít nešťastný život. Myslím, že to je skoro v každé profesi. Nevedeme je k tomu, ale byla bych třeba ráda, kdyby do divadla chodily, protože myslím, že to je něco, co nám život obohacuje – a mám radost z toho, že chodí do divadla rády, ale říkám si, že kdyby si to dokázaly nechat v té rovině, že se jednou měsíčně půjdou do divadla potěšit, tak by to možná bylo lepší než se tím živit. I když náš Hubert momentálně chce být fotbalista, tak si vlastně říkám, že by možná bylo lepší, kdyby dělal divadlo.

*Ptal se Honza Švácha,
zpracoval Michal Zahálka.*

Vítání souborů

V Kurzu praktické režie jde primárně o pedagogickou linii

V sekci letošního doprovodného programu byla po několika letech uvedena inscenace absolventů Kurzu praktické režie pod vedením legendárního režiséra na poli amatérského i profesionálního divadla Milana Schejbal. Čím vším si seminaristi v průběhu několikaletého workshopu projdou? O tom vám povypráví právě vedoucí kurzu.

Na podzim minulého roku nám skončil šestý cyklus. Předchozích pět jsme spolupracovali společně s Kátou Fixovou, jenže teď tomu bylo jinak a přizval jsem si Ludka Horkého. KOPR se vyloženě věnuje činohernímu divadlu a na úplném začátku jsme se zabývali výběrem textu a následnou dramaturgií. Vybrali jsme si z tradičních divadelních her, které jsou v amatérském divadle dosti oblíbené, jako je například *Sen noci svatojánské*, *Maryša* a pak ještě jedna světově známá pravidelná hra bližší současnosti, což teď byl *Sestup Orfeův* od Tennesseeho Williamse. Následně jsme dopodrobna analyzovali jednotlivé motivy, motivace těchto děl, možné škrtání a dotkli jsme se i tvorby dramaturgicko-režijní koncepce. Důležité hned na začátku bylo, aby si každý zvláště prošel vlastním procesem práce na dramaturgii.

Setkávali jsme se dvakrát do roka během festivalu Divadelní Piknik Volyně na začátku letních prázdnin a pak ještě na konci září, nebo začátkem října. Během přehlídky jsme společně trávili dopoledne, odpoledne se chodilo na představení a na podzim jsme měli vyhrazený jeden

celý týden, během něhož jsme pracovali od rána do večera, což bylo dost intenzivní.

Poté jsme se začali věnovat malými krůčky režii. Od výstavby jednotlivých základních situací, tvorby mizanscény, vysvětlování významů příchodů a odchodů postav ze scény. Následně jsme pracovali s textem, kdy jsme si rozdali nějaké výběry dialogů a pak se všichni protáčeli, aby si sami vyzkoušeli režirovat, a ostatní jim dělali figuranty. Pak jsme rozebírali významy, proč daná situace byla vystavěna takovým způsobem, jaké jsou motivace postav atd. Začínali jsme různými mikrosituacemi, pak jsme nabalovali a nabalovali další situace. Až si všichni prošli touto aktivitou, každý si donesl krátký úryvek z nějakého titulu a stejným způsobem se opět vzájemně režirovali.

Další velkou kapitolou byla fáze seznamování se s divadelními žánry a styly. Na tuto část jsem si pozval kamarády profesionální herce, aby frekventanti viděli, jaké různé výrazové prostředky mohou být ve hrách využity. Například u Wildovy konverzační komedie *Jak je důležité mítí Filipa* jsme si vysvětlovali důvody, proč tam takové prostředky jsou přítomny, jak se staví slovní situace, struktura situace argument-protiargument-pointa a pojmenování motivací postav. Taky jsme si vyzkoušeli u tohoto konkrétního případu, jak by vypadal tvar, kdyby se uplatňovalo psychologické herectví, a jak neúnosné by to bylo. Mimo jiné jsme se zabývali Ibsenem, Strindbergem, *Maryšou*, *Gazdinou robou* i absurdní dramatikou, jako je *Plešatá zpěvačka* od Ionesca. Tam jsme se pokoušeli definovat, v čem spočívá ona absurdita a že absurdita funguje, pokud se hraje na reálném základu. Další lekce spočívala v tom, že si každý donesl velký kus hry, k níž má nějaký vztah, a za naší přítomnosti spolu s profesionál-

ními herci si je zrežirovali a vzájemně si v nich zahráli. My jsme jim dávali průběžně komentáře, na co si dávat pozor. Posléze jsme se věnovali vztahu režiséra a herce.

Vyvrcholením každého cyklu je absolventská inscenace složená z lidí, kteří si tím kurzem prošli, aby si zažili celistvý proces vytvoření jevištního tvaru. Je nutno upozornit na to, že se nejedná o tradiční divadelní soubor, nýbrž o skupinu, která si postupně vybuduje nějaký vztah, a všichni přijdou do hlubšího kontaktu se vznikem koncepce vytvářené inscenace. Hlavní podmínka je, aby si zahráli úplně všichni frekventanti a sami si rozdělili obsazení. Navrhli jsme jim pět titulů, pak si je přečetli, počet jsme po společné debatě zúžili na tři, načež jsme opustili místnost a oni si sami kolektivně měli zvolit, jaký text budeme realizovat. U *Školy základ života* jsme vycházeli ze tří dramaturgií, konkrétně od Hanky Otčenáškové, Káti Fixové a Jaroslava Žáka, a kluci, co dělali na dramaturgii, vytvořili vlastní adaptaci, kterou jsme průběžně společně konzultovali. Na začátku prvního běhu se na režii podílelo více lidí a střídali se, hodně rychle jsme od toho však upustili a režiruju já. Letos jsme měli velkou výhodu, protože s námi byla Lenka Chaloupková, což je vynikající hudebnice, s níž jsme řešili volbu písní, aby je všichni zvládli.

Smyslem KOPRu není vytvoření inscenace, jejímž účelem by bylo jezdit po přehlídkách a uvádět ji, ale primárně se zaměřit na pedagogickou linii. Minulý rok jsme *Školu* odehráli na Popelce v Rakovníku, proběhlo slavnostní vyřazení a tím to skončilo. Když jsme před lety v rámci kurzu dělali *Zeleného papouška* od Arthura Schnitzlera, zahráli to ještě dvakrát a pak tady v předvečer Jiráskova Hronova. Tihle si letošní hraní vyměnili a chtějí to uvádět dál.

Zaznamenal Milan Hábl.

Laťka je vysoko

Jak pojmout reflexi pěti různých tanečních vystoupení poskládaných za sebou podle neznámé logiky, by mohlo být téma pro samostatnou reflexi, na druhou stranu blok vícero choreografií snad může v případě tanečního divadla poskytnout společný referenční rámec a soubory z Opavy a Jaroměře tak nastavují vysokou laťku pro všechny další taneční pokusy dnešního dne.

Nevyhnutelný pohyb vpřed a kmitání

Skupina pomalu postupuje kupředu a plynule se synchronizovaným pohybem kývá ze strany na stranu, jako by jejich ramena plula po jedné vlně sem a tam. Téměř totožné kostýmy pleťové barvy posilují dojem homogenní masy pohybující se prostorem s jakousi samozřejmostí, jako by neexistovalo nic, co by ji mohlo z její cesty trvale odklonit. Z jednotné hmoty se postupně vydělují jednotlivé figury i celá skupina, ale v průběhu se opět vracejí, navazují na původní pohybový princip a podporují nevyhnutelný pohyb vpřed *Poutníků* skupiny Flash Dance Company. Ve *Spolu* skupina najednou spíš připomíná místo hmoty živé tvorstvo. Jazzovitá hudba klarinetů a fléten podkresluje skotačivé pohyby malých, možná i lidských tvorů. Poslední choreografie čítá kolektiv bezmála čtyřiceti osob. Těla oděná v bílých košilích do půli

stehen tetelí postupně končetinami na pozadí intenzivních smyčkových tónů, připomínající malá stvoření třepotající křídly (podobně jako z nedávných profesionálních inscenací třeba *Tremula* Jany Stárek, Marty Hajduly a Elišky Brtnické). Každý pohyb se šíří jako vlna, aniž by se kolektiv pokoušel o dokonalou synchronizaci.

I příchody a odchody se počítají

V *Procesu* Antonína Vaňouse tanečník volnými černými šaty evokuje asijské bojové umění. Pohybuje se razantně na cyklický hudební podkres opakující čtyřtónový hudební motiv v různých variacích (z výrazného beatu se vyčlení jednoduchá elektronická linka, která přejde v podání mnohohlasným sborem smyčců). Klíčový moment abstraktní choreografie pro mě nastává, když se performer s koncem skladby na několik sekund zastaví v nehybném postoji připomínající pozici některých tradičních asijských tanečních forem (*některým známá pod pojmem poloha Paola Skály, pozn. red.*). Po chvíli ticha a nehybnosti odchází civilně ze scény, ještě za světla. Vystupuje z choreografie jako postava a nečekaně tak získává druhý rozměr. (Nevím, jestli to bylo v plánu, ale budu to brát tak, že ano, protože i příchody a odchody se počítají.)

20 důvodů, proč se někam koukat

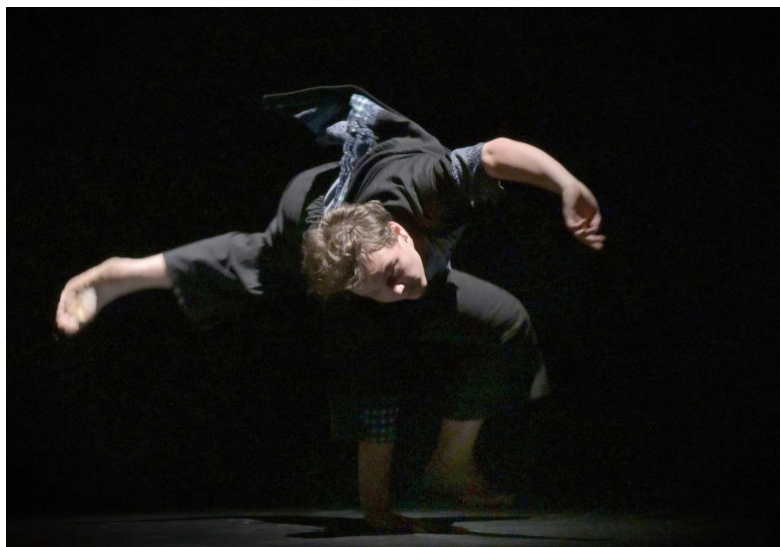
Dívky přicházejí na scénu jedna po druhé, civilně, v lehce variovaném, plátěném oblečení podobných barev (světle hnědá a béžová). Jejich oči cosi hledají kolem sebe, až nacházejí úběžník kdesi nad hlavami publika – kde se jejich pohledy sjednocují. Veškerý pohyb se točí kolem pevně zafixovaného pohledu – dívky až na výjimky po celou dobu zůstávají tváří k nám. Hraje se o očí a pohledu. Dívky ze souboru Puls SVČ Opava své pohledy místý do různé míry herecky konkretizují – některé zůstávají interpretačně otevřené, za některými lze odečíst konkrétní situace (jako střelbu na terč).

Výhodou blokových vystoupení bez moderace jsou meditativní pauzy mezi jednotlivými kousky, kdy mimálně sto lidí sedí mlčky v temném sále a nehybně zírá před sebe, aniž by to komukoli připadalo zvláštní. Podobné situace nezažívám často, ale když už, tak stojí za to (stejně jako nenacvičené děkovačky, které náš divácký střed dojaly ještě dvojnásob). Z dětského tanečního bloku jsem odcházela nadšená. Pokud jste fanoušci současného tance a máte na festivalu příliš dlouhých chvil, doporučuji záznam *Decadance* Ohada Naharina, dostupný na YouTube. Koukám na něj se stejným pohnutím, s jakým jsem sledovala letošní blok dětské taneční scény.

Johana Jurášová

Flash Dance Company, ZŠ Na Ostrově a TJ Sokol Jaroměř / *Poutníci*

ZUŠ Klapkova, Praha / *Proces*

Flash Dance Company, ZŠ Na Ostrově a TJ Sokol Jaroměř / Spolu

Puls SVČ Opava / Tíha okamžiku

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před tanečním blokem a po něm odpověděli na otázku, **jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem.**

Nela, Smiřice

rozněžnělí – pif paf hrnec

Míša, Benešov

rozněžnělí – vtipné, ale

Pepina, Přelouč

pot – (od)dechovka

Ladislav, Mělník

vedro – odpočínutý

Ája, Praha

těším se – úžasný skvělý geniální čistý

Jiří, Pardubice

mírně opilý – bizár

Rita, Praha

přehlcená – na speedu

Flash Dance Company, ZŠ Na Ostrově a TJ Sokol Jaroměř / Z hnízda

5

středa 7. 8. 2024

Slovo a tanec

Miserere Mei volně čerpá z motivů Erbenovy *Kytice*, kterou soubor *Bez Ohledu* přetváří do podoby pohybové inscenace. Choreografie sporadicky doprovázená slovem přetváří známé balady do abstraktních obrazů, které evokují znepokojivou atmosféru českého vesnického prostředí. Představení se nese v duchu dekonstrukce Erbenových příběhů. Opakující se abstraktní násilí převážně mladíků na dívkách vytváří znepokojivý rytmus. Stejně kostýmy ve světle hnědých odstínech evokují univerzální prostředí české vesnice – plátěné sukně, kalhoty, halenky a rozhalené košile odkazují k tradici, ale zároveň vytvářejí pocit anonymity. Rozehrávané situace jsou dobře čitelné i beze slov – aniž by musel mladík dívku fyzicky napadnout, ze způsobu manipulace s rekvizitami v podobě cářů látky lze číst násilí. Básně z *Kytice* jsou rozpoznatelné pouze v obrysech – zatímco *Polednice* zazní v konkrétním verši, *Soatební košile* rozeznáváme pouze z interakce dívky s chlapcem a okolím. Inscenace

je ale v dekonstrukci důsledná – bavilo mě rozpoznávat úryvky z balad mezi vymyšlenými slovy podléajícími se na rytmu. Dekonstrukce textu spolu s mnohoúčelným symbolickým využitím objektů, tanečními prvky a psychologizujícím herectvím poskytla dobrý základ pro lyrický jazyk tvaru. Psychologizující herectví není zasazeno do činoherních situací, ale spíš použito jako prvek taneční choreografie. Vzniká tak svébytný jazyk, skrze nějž ale nepronikám k zážitku, který se mi soubor snaží zprostředkovat. Z letošních tanečních inscenací je *Miserere Mei* nejkonkrétnější – kostýmy, postavami, zjevujícími se narativy, prací s rekvizitou, hororovou atmosférou i slovem. Evokace hororové atmosféry ale začne být po chvíli repetitivní.

Pod názvem *Leč vy v budoucnu tenkrát, vzpomínáte* uvedlo Taneční a pohybové studio Magdaléna choreografii inspirovanou verši Vladimíra Holana. Texty upravila Matylda Homolová a režie se ujala

Ludmila Rellichová. Inscenace je pokusem o přenesení poetiky Holanových veršů do slova a pohybu. Kostýmy skupiny dívek zdůrazňují jakousi baletní křehkost. Ruka přitisknutá na obličej pomalu stéká dolů po tváři a padá, jen aby byla rychlým chvatem druhé ruky vrácena zpět. Cyklické opakování tohoto pohybu jako by nahrazovalo obrovské množství hmoty, která stéká, nebo neustálé pokusy udržet nebo vrátit něco, co se ztrácí, ale nikdy se to nepodaří zcela zadržet. Když ale silné momenty taneční choreografie ustupují slovu, nedaří se mi přistoupit na změnu jazyka.

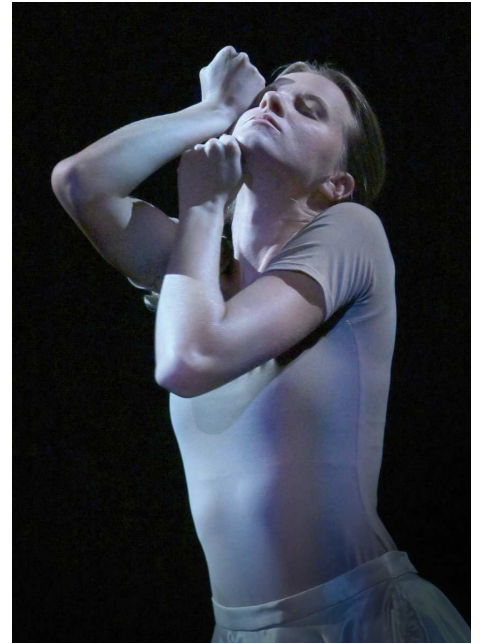
Dnešní pokusy o organické propojení slova s tancem zřetelně naráží na překážky. Ačkoli každý z nich zvolil jiný poměr textu a pohybu, ani jedna výsledná kombinace pro mě nenalezla způsob, jak se koherentně vyjádřit. Přesto si vážím snah a odvahy tvůrců hledat formy vyjádření sobě vlastní.

Johana Jurášová

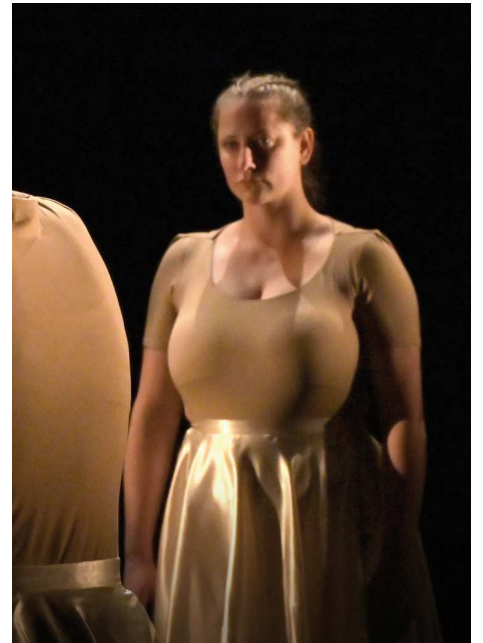

Bez Ohledu Dramacentra Bezejména, DDM Liberec / MISERERE MEI

Taneční a pohybové studio Magdaléna, Jablonec n. Nisou / LEČ VY, V BUDOUCNU TENKRÁT, VZPOMÍNÁTE?

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před tanečním blokem a po něm odpověděli na otázku, **jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem.**

Marek, Praha
exaltovaně – unaveně

Jana, Zábřeh
rozzradostněně – nedotčena

Rita, Španělsko
najedeně a ukřivděně! – xxx

Nikola, Praha
žjó-viálně – rozladěně

Filipína, Praha
potěšeně – unavená

7

středa 7. 8. 2024

Mezi divadlem a nemocnicí

Rozhovor s Klárou Hanušovou a Tomášem Koutem

Nejprve se zeptám banálně – jak vznikl soubor?

Klára: Tenhle soubor vznikl na jedné kardiologické klinice nejmenované nemocnice na Vinohradech, kde jsem dala dohromady pár svých kolegů, kteří projevili zájem si něco vyzkoušet, a tak jsme spolu začali trávit volný čas. A letos to bude už osmým rokem, co fungujeme jako Cardio Theatre. Hrozně nás to baví, je to takový odpočinek po práci, kterou máme v nemocnici.

Nebudu předstírat, že se neznáme. Oba jste studovali na VOŠH herectví, kde jsem vás před lety učila. Ovšem Klára je navíc zdravotní sestřička. Tím se propojuje divadelní a lékařské prostředí a na inscenacích se vedle zdravotníků podílejí i profi herci.

Klára: Přesně tak, často ke spolupráci zvu své bývalé spolužáky a ti se k nám velice rádi připojují. A je to přínosné pro obě strany – herci mají známost s doktory, takže nemusí řešit zdravotní problémy, a nám zase pomůžou svou profesionální rukou či hlasem (vzhledem k tomu, že jsme nepočítali s účastí na JH a někteří odjeli na dovolenou, zaskočili kamarádi Bohdana Pavlíková ze Švandova divadla a Gustav Hašek z Minoru).

Jedním ze spolupracovníků je také Tomáš Kout, který je zdatný scenárista a básník, resp. celá jeho rodina. Jak funguje tahle spolupráce?

Tomáš: Začalo to přes mou paní, Soniu, kterou si spousta souborů vypůjčuje jako skladatelku a hudebnici. Když Klára přizvala Soniu, šel jsem se podívat, vnutil se a zůstal tam. Doslova jsem vrazil nohu do dveří. Ta spolupráce mezi neherci a herci je velmi vděčný způsob, jak se navzájem obohacovat. No, a pak jsme zapojili i syny, kteří se ještě jako malí osvědčili při vánočních speciálech.

Myslím, že forma kabaretu je pro tento typ hraní nejlepší, protože do kabaretu se může dát úplně cokoli, ať je to jakkoli nelogické... A v psychiatrické léčebně tuplem. Jak jste přišli na propojení Erbena a Máchy?

Klára: V době, kdy jsme to začali připravovat, bylo zrovna nějaké výročí Erbena, kterého jsem doplnila o K. H. Máchu, protože oba mám nesmírně ráda. Snažili jsme se k těm textům přistupovat s pokorou, rozhodně jsme nechtěli jejich poezii nějak zsměšnit, dehonestovat, byť ten celek vypadá šíleně. Měla to být pocta.

Tomáš: Spojení je to ryze praktické, protože Erben si to většinou vyřídil s ženskýma, ale mužské postavy se tam moc neobjevují. My jsme potřebovali nějaký příběh, psychodrama pro toho Hynka Máchala, tak se nám nabídl *Máj* a tragická postava Viléma.

pokračování na str. 9

Ponuře i rozverně v psychiatrické léčebně

Cardio Theatre, který založila v roce 2016 Klára Hanušová v nemocnici, kde působí jako zdravotní sestra, se objevuje na JH podruhé. V roce 2020 měli festivaloví diváci možnost vidět jejich *Kabaret o metru*. Forma kabaretu se tedy zjevně ukazuje tou nevhodnější alternativou pro dané společenství, v mixu scének, situací, gagů a písniček se skrývá nejružnější absurdity, ale i případné nedokonalosti. Klára sama je vystudovaná herečka, která pravidelně zve ke spolupráci někdejší spolužáky, takže se v kabaretu mísí nejen zlomky žánrů, ale také profese herecké a zdravotní a rovněž herci a neherci. Je kuriozní, že profesionální herci většinou tvoří jakýsi kompars nehercům. A dohromady to celkem zdárně funguje. Někteří diváci jsou nadšení, jiné tento způsob práce naopak irituje. Ale tak to obzvláště u autorského divadla bývá.

Pro inscenaci *Neveselý truchlivý aneb Kabaret duševní* soubor zvolil jako inspiraci balady K. J. Erbena (*Vodník*, *Polednice*, *Svatební košile*, *Dceřina kletba*), které doplnil o citace z díla Erbenova souputníka K. H. Máchy. To vše je zasazeno do prostředí psychiatrické léčebny, kde přednes a svérázná vizualizace balad slouží v rámci principu psychodramat, v nichž se řeší jednotlivé úchylky chovanců, ale i doktorů. Tak, jak to ve správné psychiatrické léčebně bývá.

V prostředí black boxu je pro toto zvláštní prostředí vytvořen magický, byť trochu kýčovitě pů-

sobící prostor, který oživuje nejen „zombie“ líčení protagonistů, ale i – až psychedelické – barevné proměny scény. Vážný přednes doplňuje množství drobných vtípků, gagů slovních i vizuálních, a tak z celku máte dojem naivisticky laděného pohyblivého obrazu.

Jak tak přibývají jednotlivé balady = psychodramata, nabývá rytmus interpretace na rychlosti a řečneme jistě rozvernosti. Nejvýraznější je v tomto smyslu až popově zpracovaná balada *Svatební košile* (v Hronově v roli chovankyně zaskakuje herečka Bohdana Pavlíková). Bezpochyby výrazným prvkem je hudební doprovod, který má na starosti Sonia Koutová, jež preluduje na klavír, za asistence svých dvou synů, kteří hrají a „vyrábějí zvuky“ na housle. Poslední balada je pak jakousi postmoderní směskou útržků z rozmanitých erbenovských balad, tak jak si je možná mnozí ze školních lavic pamatují. A pokud to divákovi celé přijde „nějaké divné“, pak závěrečná pointa nabízí logickou odpověď. Kardiovci jsou poučení tvůrci a do svého kabaretu vplétají nejružnější gagy a odkazy.

Nicméně jde jim především o to pobavit diváky, ale i sebe. A dle reakcí publika se jim to docela dobře daří.

Jana Soprová

8

Arytmie srdcem duševní?

Kabaret duševní aneb Neveselý truchlivý souboru Kardio Theatre je inscenace, kterou srdcaři premiérovali už v roce 2017, aby se s ní rok nato rozloučili a v roce 2023 ji znovu oživilo sice jenom s mírně upraveným textem, ale zato velmi obměněným obsazením.

V poetice sobě vlastní (zdravě zvrácené a rafinované) tak znovu oslavují své oblíbené básnivé – Erbeny s Máchou. Ocitáme se v psychiatrické léčebně, kde MUDr. Hynek Máchal za pomoci psychodramatu nahlíží s pacienty do vstupních situací, které je sem přivedly. Pokud nepomůže „divadlo“, pomůže tzv. Sprcháč – lékařská procedura a zde též i recitující persona v jednom. Vzletně a citlivě se tu mluví o zánětech duše a traumata se vykreslují na pozadí neochvějně proslulé *Kytice*. A když je těch básní už příliš, uklidní nás pro změnu recitace či vzpomínka na *Máj*. Anebo hlas dalšího z kabaretních narátorů, Jiřího Lábusa, ozývajícího se odkudsi zhůry. Do třetice je tu pak opozice v MUDr. Karlovi Frungjeudovi (všímáte si toho jména, že?), který sem z Německa nese hypnózu. Metodu, která později všechny dosavadní diagnózy (naše i jejich) převrátí naruby. Doslova. Rámec je to bytostně vynalézavý a efektní, srdcaři si v něm mohou dovolit prakticky cokoliv a ještě se cítí jako doma – na lékařské půdě.

Když jsem inscenaci viděl na Divadelní třísce, ne-dařilo se mi do ní úplně proniknout, ale něčím mě ten kabaretoidní-freak-bizárek stejně upoutal. Tentokrát se moje vrozená arytmie naladila mnohem lépe. Začala si více všímat posunu významů a trefných divadelně estetických kontrastů. Například když proti vysoké a děsuplné poezii *Vodníka* postavíte dětskou říkanku *Spadla lžička do kafičky* a umně si tak pomůžete k propojení dějových i jiných metahlubin celé záležitosti. Nebo když cestou na hřbitov k umrlci ve *Svatebních košilích*

groteskně hupkáte a recitace se mění v odlehčený popis jedné veskrze vtipné historky.

Celá inscenace oplývá mnoha kvalitami: forma zpracování, skvělé herecké výkony, které se nebojí opakovaně vystupovat ze své komfortní zóny, nebojácnost sáhnout na ono poetické velikášství a trochu si s ním zablbnout. V neposlední řadě pak hudební složka. Všichni jsou pěvecky zdatní, písně jsou chytlavé a atmosféru vkusně temnotajemně podtrhují. Nejsou samoučelné a prazvláštním způsobem korespondují i s oním poetizovaným oduševněním. Srdcaři jsou v této sestavě zajímavé individuality, které společně vytváří panoptikální kolorit s aurou tak přitahující, že ta dávka u mě vytváří až nežádoucí účinky.

Autor recenze má skutečně vrozenou arytmií, a protože je naštěstí jedna z těch neškodných, pokusí se jí alespoň použít jako lacinou metaforu. Mé vnitřní tempo i napodruhé bilo jinak než tempo inscenace a v uších jako by našeptával falešný tinitus. Není toho zbytečně moc? Musí tam být i ten Lábus? Musí se zkoušet parafrázovat jedna z básní? Kolikrát se bude ještě dirigovat? A kruciž, já odpočítávám básničky a herce, a i když poutá forma, nepoutá obsah, protože už jsem to slyšel tolikrát. – Ale to přece není jejich problém! Poskočí arytmie a znovu se naladí do stejného *buch buch*, jakým tluče *Kabaret*. Proč mě ten Škraloup na duši nutí hledat symptomy, které tam možná nejsou? To není srdeční arytmie, ale duševní porucha. Nebo básničky: prokletí! Lámu si hlavu, kde by se dalo ubrat na dávkování, ale nevím, nejsem doktor. Jenom pacient. Věřím ale, že kdybych na to šel ještě jednou, tak už mě doktůrci z těch bludů možná vyléčí. Tak uvidíme, co se stane na příští kontrole...

Lukáš Křížek

pokračování ze str. 8

Jak vznikla poslední píseň, ten mix útržků z různých balad?

Klára: Je to uměle vytvořená naše balada ve stylu Erbeny.

Tomáš: Poté, co jsme měli načtenou *Kytici*, zvučelo nám to v hlavě, takže jsme toho byli plní a psalo se nám to velmi snadno. Nemá to být výsměch, ale prostě taková blbinka pro radost..

Co připravujete? Máte něco v hlavách nebo dokonce na stole?

Klára: Zatím je něco v hlavách, něco na stole, ale teď se spíše vyhráváme, budeme jezdit na zájezdy s tím, co máme.

Tomáš: Je to pro nás dobrá zkušenost nebýt jen před „svým“ publikem, ale i před lidmi, kteří nás neznají.

Klára: Chceme si zkoušet nové prostory, třeba tady na Hronově je to úplně jiné než v pražském Divadle Na Prádle, kde obvykle hrajeme. Tak to bereme jako zkušenost, takové dobrodružství. A to téma, které se rýsuje, je zase takový zdravotnický kabaret, takže držíme tematiku.

Jana Soprová

 Hradec Králové
Český rozhlas

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před a po představení odpověděli na otázku, **jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem.**

Helenka, Praha

houbu nasávající a vyždímaná – zaskočená a hotová

Stacy, Praha

vyjukaná – fascinovaná nečekanost

Matěj Šumbera, Praha

cítím se jako skvělý herec – cítím se jako hladový herec

Matěj Šumbera II, Praha

cítím se jako průměrný herec – cítím se jako loutkoherec

Luděk, Praha ze Starého Města

naděšený a naladěný – panáka

Pěťa, Volyně

tančící chemická sloučenina – halucinace

Vendy, Praha

hlad – škrab škrab škrab

9

středa 7. 8. 2024

Mafiánské poprvé

Sympatický Divadelní spolek Gen D, kterému od Divadelní třísky fandím, jsem zase zapomněl pozvat na pivo, protože mě v závěru rozhovoru odzbrojili. Zvládli totiž vyřešit matematickou úlohu, kterou si opět sami vytvořili. Tak se pojďme pokusit jejich první hronovskou návštěvu nahlédnout podobně, jako Komisař Kramer nahlédl případ Mafiano.

Toho odpoledne bylo trochu dusno, ale příjemno, lidé se spokojeně ploužili ven ze Sokolovny jako babičky do kuchyně a já, když jsem se jim představil a srovnal si, kdo jde kdo, měl na pány (Adam Jurčík, Daniel Klouda a Daniel Pagáč) několikero zákeřných otázek. Tehdy jsem však ještě netušil, že do hry později ustoupí i herečka/produčnická (Alexandra Šulcová).

Jste tu poprvé, a hned s nominací. Věřím, že divadelní zjevení vašeho souboru vzbudilo očekávání. Co na tuhle výzvu říkáte?

AJ: Je to zodpovědnost. Jsme vždy nervózní, abychom nezklamali důvěru lektorů i diváků, obzvlášť když je to poprvé.

DK: Je to výzva, abychom zapracovali zpětnou vazbu a udělali představení zase o to lepší.

DP: Nečekali jsme ani tu první nominaci, takže je to čest. Ale hlavně možnost si to zahrát a vylepšovat. Tohle je první inscenace, kterou hrajeme víc než dvakrát třikrát. Jsme rádi, že to hrajeme i před lidma, kteří nás neznají. Že se o nás dozvědí další než jen naši blízcí.

Chápu, pozitivní tlak. Mohli byste se nám tedy krátce představit?

AJ: Jsme pražský soubor. Původní jádro je z celoroční herecké školy, což byl takový dramatický kroužek, tam jsme se dali dohromady. Pak se k nám připojilo pár spolužáků a kamarádů z Gymnázia Českolipská. Takže jsme trochu z různých koutů a existujeme tři roky. Dělali jsme zatím jen dvě inscenace, a tahle třetí je poprvé v tomto složení.

Jak se cítíte v této divadelní bublině... Sledujete ji, nebo se teprve rozkoukáváte?

AJ: V amatérských kruzích jsme vlastně – nebo se do nich zapojujeme – poprvé, akorát tady Dan má zkušenosti.

DK: (culí se) Já jsem z Wolkrova Prostějova, no...

AJ: Jako soubor se ale do všeho teprve dostáváme. Ani na tom „dramatáku“ jsme se vůbec do ničeho takhle nezapojovali.

DP: Já se přiznám, že chodím spíš na profesionály, ale zpětnou vazbu si беру prakticky od kohokoliv. A hodně se snažím dbát na to, co řeknou režiséři, a většina to tak máme. Když si něco říkáme, čerpáme hodně ze sebe – nebo alespoň já.

Jak to vnímáte teď, po své přehlídkové cestě, chcete se začít víc zapojovat?

pokračování na str. 11

Bavte se a nepřemýšlejte!

Kdybych měla komukoli doporučit inscenaci *Mafiano* souboru Gen D z Dolních Břežan, poradila bych mu, aby o tom moc nepřemýšlel a prostě se nechal bavit. Tak jak to s chutí činila většina jásajícího publika kolem mě.

Daniel Klouda a Adam Jurčík napsali praštěný kousek sobě i souboru na tělo, kousek veselý a zábavný, který se ze všeho nejvíc blíží situační komedii, v níž humor plyne z toho, že se postavy ocitají v nesprávnou chvíli na nesprávném místě, ovládaný jakousi železnou logikou dění, které jde ovšem těžce mimo ně. Je to jedna z nejdělejších, leč také z nejtěžších divadelních disciplín, protože vyžaduje naprostou přesnost provedení každé sebemenší akce, jež se na jevišti uděje. Jen tak může vyvstat absurdita celé skládačky, když do sebe jednotlivé dílky jevištní puzzle dokonale zapadnou.

Do té dokonalosti má produkce brežanských divadelníků při vši zábavnosti ještě dost daleko. Celé je to jaksi roztřesené jako třesoucí se scénografie složená z papundeklových krabic, s dvěma budícími obavou, že možná co chvíli vypadnou z pantů. A přitom právě dveře (a to, kdo se v nich objeví) hrají v situační komedii podstatnou roli. I to, kdy kdo kam odejde a proč.

Samotná mafiánská historka není nikterak složitá, jde prostě o to, jak se dostat k penězům z lupy,

ukrytým v koupelně bytu, který po deseti letech, kdy dotyční pobývali za mřížemi, obývá mladá investigativní novinářka. Za skvostný nápad považuji zařazení figury šmejda prodávajícího hrnce, který jako by sem zabloudil z jiné absurdní komedie. Nicméně jeho herecký představitel z téhle okrajové figurky dokázal vytěžit humor, naivitu a bezelstnost, srovnatelnou s výkony Václava Trégla z pamětnických filmů.

Vlastně se mi ani nechce vypočítávat drobné i větší prohřešky proti situační logice, spíš si chci zapamatovat momenty, které mě okouzly, ať už je to matematická debata o dělení pěti miliónů třemi, šmejdovo polepšení skrze telefonát s paní Agátou anebo detektiv ubírající se s vysoce profesním zaujetím zcela omylnou cestou. Samozřejmě se tu pracuje s řadou odkazů především na filmové inspirace, ale i bez této dnes téměř nezbytné berličky by text i jeho ztvárnění dokázaly diváky pobavit. A to není málo. Ostatně *Mafiano* je teprve třetí inscenací mladého souboru, takže jejich vystoupení na Jiráskově Hronově vzbuzuje zvědavost, kudy se jejich cesta bude dále ubírat.

Radmila Hrdinová

10

94. Jiráskův Hronov

Koláč na třetiny

Řečeno budiž rovnou, že v inscenaci *Mafiano* Divadelního spolku GenD je toho opravdu mnoho dobrého. Taky je toho v ní podle mě docela dost problematického – a následující pokusy to pojmenovat jsou vedeny čistočistě mimořádnými sympatiemi k celé věci.

V první řadě je to asi věc žánru a jeho ujasnění. *Mafiano* je nakonec ve výsledku nejvíc ze všeho crazy komedie s rysy parodie, jenže než se tahle optika upřesní, poměrně dlouho to trvá. Začátek totiž nastavením dějových východisek působí, že cílem je napsat komedii situační, kde se jednotlivé postavy snaží dosáhnout svých cílů, ve vzájemných interakcích plynou nejrůznější potíže, zápletky se vrství a graduje. Taková komedie takřka nutně vyžaduje situační logiku: postavy by měly jednat (byť třebaš pošetile) tak, aby dosáhly svého (nebo naopak zaměřily něčemu, co si nepřejí).

Tady ale často dělají spíš to, co zrovna potřebují scenáristi – zejména Susan působí opravdu překvapivě lhostejně vůči tomu, co se jí to v bytě děje, když neustále odbíhá cosi blíže neurčeného řešit ve vedlejší místnosti, aby mohli mafianti nerušeně intrikovat. A nejde nakonec jenom o ty postavy: i ony centrální dveře od bytu, jejichž zamykatelnost je v konstrukci zápletky klíčová, jako by si dělaly, co chtějí, tu jsou zamčené, tu zase ne, a nakonec vlastně ani nevím, jestli za dobu uvěznění ústředního trojlístku došlo, nebo nedošlo k výměně zámku. (Zdalo se mi, že v různých chvílích platí obě varianty – a nezdalo se mi, že by šlo o vědomou aplikaci nějaké schrödingerovské metafory, na to

je tvůrčí tým asi přeci jen moc málo Stoppard.) A tak místo toho, aby se člověk bavil, neustále se vyrušuje pochybnostmi a tím, že nevěří, nevěří, nevěří. Napsat opravdu dobrou situační komedii je, obecně vzato, kumšt z nejtěžších.

Osobně jsem se naladil až ve chvíli, kdy došlo na dělení lupu. Tady totiž najednou text žánrově uhne směrem do vod crazy, kam inscenace patří mnohem spíš – ve chvíli, kdy *anything goes*, už se člověk může bavit jednotlivými scénkami, některé jsou pomalu montypythonovské (jako třeba právě báječná matematická debata o dílech koláče), jiné směřují k parodii žánrových konvencí – zejména chandlerovské monology komisaře Kramera jsou v podání režiséra Adama Jurčíka opravdu skvostné. I dál člověka zamrzí nekonzistence vedení děje, ale dá se s tím žít už mnohem snáz. A mnohem líp vyniknou i herecké výkony souboru, jehož řada členů má opravdu skvostný smysl pro timing.

No, a potom... jak to říct? Snad asi že jevištní řeč herců má mnohdy své rezervy. Dalo by se to asi říct i jinak, ale rozhodně by stálo za to na tom nějak kolektivně zapracovat. Sokolovna má jistě svá akustická specifika, ale kdovíjak dobrá není ani nahrávka, která zní v úvodu. A když musí člověk opravdu pracně lovit každou třetí větu, moc to zážitku z komediálního divadla nepomáhá.

Sečteno, podtrženo a neděleno třemi: je tu spousta potenciálu, spousta kvalit, podle mě taky dost práce... ale pevně doufám, že jsme se s GenD nepotkali naposledy.

Michal Zahálka

AJ: Ehm, ne úplně záměrný.

A už máte hotovo?

AJ: Uvidíme, co nám řeknou tady. A jedna scéna je taková pověstná, tu škrtneme pořád.

Ale zase pořád přepisujete padání pistolí, ne? Na Třísece taky...

AJ: To byl záměr samozřejmě.

DP: Když jsme to hráli úplně poprvé, tak ty pistole spadly během představení úplně všem.

Jaká je blížká budoucnost souboru, chystáte něco?

AJ: Máme něco...

DK: ... něco v šuplíku, tak jako...

Autorský?

DK: Jo, autorský.

(Zpovzdálí, ale zato hodně zřetelně, se objeví produkčně laděný plot twist.)

AŠ: Kdyžtak tam hlavně dejte, že produkce se ptá na stejnou otázku!

AJ: Nojo, už se to tvoří...

Tak jo. A když už nám ten chudáček Šmejd ožil – za kolik že jsou ty hrnce?

DK: No, záleží jaký.

Penny.

DK: Penny, pánev? To je na lívance i na palačinky, tak to je dvakrát tolik, tak já nevím... Kolik stojí pánev, tak nějak průměrně? (Už se zase zapojuje produkční AŠ.) – Tak dvojku? Jo, dvojku, tak třeba za dva tisíce.

AŠ: Krát dva!!!

DK: Jo, takže za čtyřku. Jsou tam čtyři na lívance, čtyři na palačinky, takže...

Lukáš Křížek

pokračování ze str. 10

AJ: Sice jsem malinko vyjukanej, ale jsem nadšený a chci. Všechny ty diskuzní kluby a tak. Ta zpětná vazba a podněty jsou prostě super, to nás posouvá dál.

DK: A je hrozně fajn, jak už říkal druhý Dan, že to nevidí jenom naši, ale je tu odezva i od dalších souborů a profesionálů.

Můžeme vás vidět i jinde a jinak než s Mafianem?

AJ: Dana na Wolkrově Prostějově. Ale jinak jedna inscenace má už po derniéře a tu druhou už jsme dlouho nehráli, takže je otázka, jestli už derniéru měla, nebo neměla.

DP: A po první hře jsme také pochopili, že není úplně jednoduché se sejít v tolika lidech. A to bude i důvodem, proč tu jednu inscenaci už moc hrát nemůžeme.

Mafiano je autorská čurina. Detektivně mecejtim Tarantina, možná Žhavý výstřel a Bláznivý střely a hlavně Mazanýho Filipa par excellence.

Je tam nějaký takový otisk a inspirace, jak vlastně vznikl text?

AJ: První přišel ka-

marád, co s námi dříve hrál, a přinesl tenhle námět, se zápletkou mafiantů, kteří jdou po tom kufru. A pak jsme na to sedli s Danem.

DK: Jednak scénosled, pak nějaké fóry, a co se týče poetiky, máme tam určitě směr parodie, ale nesnažíme se o klasické stereotypní prvky. Spíš to vždy vychýlit, co by se v té situaci mohlo stát divného – jako matematický stand off, šmejd, co řeší morální krizi, a detektiv, který tak jako vyřeší úplně něco jiného.

AJ: Ty inspirace tam jako jsou a jsou hodně filmové.

Předpokládám, že od první verze ušlo Mafiano už pěknou cestu změn a dodělávek?

AJ: Jednak je těžký se sejít a dodělávat to. Ale vždy jsme si vzali tu zpětnou vazbu a snažili se nějak předitelovat to, co zrovna šlo.

DK: V textu to bylo látaný trošku horkou jehlou, takže jsme doplňovali logické díry a do teď nám občas ještě něco nesedí a ladíme to. A hlavně taky scénografie. Na premiéře to bylo úplně jiné a dveře jiné a pořád to tak jako pracuje.

(Někdo ze souboru zrovna něco lepí na dveřích; ty, jak se zdá, pracujou fakt hodně.)

DP: A ten začátek byl docela i dost formou improvizace.

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před a po představení odpověděli na otázku, jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem.

Nela, Smiřice

rozněžnělí – pif paf hrnce

Míša, Benešov

rozněžnělí – vtipné, ale

Pepina, Přelouč

pot – (od)dechovka

Ladislav, Mělník

vedro – odpočinitý

Ája, Praha

těším se – úžasný skvělý geniální čistý

Jiří, Pardubice

mírně opilý – bizár

Rita, Praha

přehlčená – na speedu

11

středa 7. 8. 2024

Na moravských vesnicích to pořád ještě přetrvává

S autorkou a režisérkou hry *Vzpouř vařeček* i principálkou Kočovní divadelní společnosti Krnov Petrou Severinovou jsme si povídaly na rozpáleném farském dvoře po prvním odehraném představení ze tří.

Jak dlouho už kočujete s divadlem po moravských vesnicích?

Začala jsem v roce 1987, pak byla pauza na narození dětí a pak už jsme zase kočovali i s dětmi, mými žáky. A dneska už je to vlastně další generace.

Z představení mám pocit, že je to všechny moc baví a že jsou společně na jevišti rádi.

Mám podobný dojem a mám z toho velikánskou radost. Někteří z nich už jsou třeba dávno po vysokých školách a pořád s námi jezdí. A ti, co už pracují, si na to berou i dovolenou. Přibývají další studenti z naší střední školy, takže se pořád rozrůstáme. Začínali jsme na dvanácti lidech a dnes je nás jednadvacet. Pro mě je to složitější, musím dbát na to, aby si každý zahrál.

Jak dlouho *Vzpouř vařeček* hrajete?

Premiéru jsme měli loni v létě a jezdili jsme s ní po moravských vesnicích. Pak jsme se v březnu heclli, že zkusíme přehlídky, a skončili jsme až na Jiráskově Hronově. Tady odehrajeme poslední představení.

Není to škoda?

Není, užili jsme si *Vzpouř vařeček* dosyť a už za pár dní vyrážíme na další kočovnou štaci s novým titulem. Jmenuje se *Mašina povětrnosti* a bude o Prokopu Divišovi. Je to vlastně pokračování tématu o novinkách, které je těžké prosadit, jen zpracované na jiné látce.

Jaké jste měli na Vařečky ohlasy? Všimla jsem si, že ženy tleskaly o dost víc než muži.

Když jsme jezdili po vesnicích, tak za námi ženy po představeních přicházely. A líčily nám situace velmi podobné těm, které jsou obsažené ve hře – že tata přijde dom a žena už běží s talířem, aby měl prostřeno. Takže na malých moravských vesnicích to pořád ještě přetrvává. A ony byly moc rády, že to v naší inscenaci viděly. Některé měly s sebou i své chlapy, takže do nich mohly šťouchat.

Ale ono to není vůči mužům jen kritické...

Snažila jsem se pro ně mít pochopení, proto jsou tam postavy, jako je Janek zamilovaný do Dorotky, *pokračování na str. 13*

O ženách, které nevaří

Literární a historické dědictví českého 19. století se často stává cílem mnoha kulturních žertů, citací a parodií. Dává to smysl – v rámci vzdělávacího procesu tato látka nemine nikoho, její znalost je v současnosti považována za naprostý základ. Díky tomu se s kanonickými texty tohoto období dá pracovat velmi volně. V žádném případě proto, abychom si mohli ukázat prstem, jak to měli naši předci ve společnosti ale pitomě nastavené a jak my jsme teď zase junáci. Spíš pro nás může být inspirativní nechat ve styku s dneškem vyplynout, kterých neduhů zejména v sociální oblasti jsme se stále nedokázali zbavit. Anebo proto, že je prostě sranda zvýraznit charakterové zvláštnosti všech těch vážených svatoduchů (v této souvislosti nelze nepřipomenout dílo Ivana Wernische, zejména sbírku *Doupě latinářů*).

Text Petry Severinové *Vzpouř vařeček* se věnuje období vzniku gymnázia Minerva, se kterým ruku v ruce přichází téma feminismu, a připojuje mu maryšovské východisko (což je tedy historicky neadekvátní, protože *Maryša* vyšla až čtyři roky po založení Minervy, pro vykreslení dobových poměrů je to ale skvělá volba). Dorotka, jež má jít ve šlépějích Maryši Lízalové a vzít si vdovca Vávru, se narodil od své předchůdkyně rozhodne utéct do Prahy s Boženou Němcovou, která čirou náhodou zrovna sbírala lidovou kulturu v Sobůlkách. V Praze právě kvasí debata o pozici žen ve společnosti a lidských právech, jichž se jim nedostává.

Dorotka se ocitá v buňce českého ženského hnutí, ale setkává se také s muži a ženami spokojenými

ve statu quo. Tím se otevírá prostor pro hlášky a situace jako vystřižené z hlubin dnešních pekelných komentářových sekcí. Inscenace jde ale i trochu dál, naráží na to, že feminismus tu není jen pro ženy, ale pro všechny, a ironizuje obavu z ohrožení tzv. tradiční rodiny. V závěrečné písni odstiňuje téma ještě trochu jinak a upozorňuje na pestrost individuálních vztahových konstelací zhruba ve znění: „My se máme rádi, i když náš vztah má takové a makové parametry, které vám nemusí úplně vonět.“

Představení plyne s lehkostí, což jistě souvisí s nadhledem, který čpí ze všech performujících. Občas něco nevyjde, čeká se delší dobu na repliku, někomu to při zpěvu ujede, ale vlastně to nijak nevadí. A možná to souvisí i s venkovním hraním a kočovným puncem celé produkce, který se otiskuje zejména do nádherně nedokonalých kostýmů, působících jako „co dům dal“ a přitom nápaditých. *Vzpouř vařeček* navíc oplývá těmi nápady, které se nám zdají vlastně primitivní, ale zároveň v nás probouzejí závist, že jsme na ně nepřišli sami. Včera jsem si neodpustila povzdech nad mužským válcováním literárního kánonu. Dnes volám: *Vzpouř vařeček* do každé středoškolské auly a tělocvičny!

Kateřina Prášilová

12

94. Jiráskův Hronov

Jak Dorotka skrze Boženu Němcovou ke štěstí přišla

Vzpouza vařeček Kočovné divadelní společnosti z Krnova je divadlo podle mé chuti, budící ve mně nadšení z divadelní vynalézavosti, radostné divadelní pospolitosti a bezprostřední, nikterak se nepodbízející komunikace s publikem. Av neposlední řadě i z návratu k prvotní divadelnosti kočovných společností putujících od vesnice k vesnici.

Petra Severinová umně pospojovala motivy z *Maryši* bratří Mrštíků s tématem ženské emancipace 19. století, v textu zaslechne inspirace i neffovskou pentalogií v líčení Náprstkova Amerického klubu, osobně se mi vybavila i hra Lenky Lagronové *Jako břitva* o Boženě Němcové a pyšné mužské snaze stvořit si spisovatelku podle svých představ. A samotný inscenační tvar upomene na burianovské lidové hry i pouťové loutkářské produkce.

Hodně a dobře se tu pracuje s hudbou, hodně a dobře se tu zpívá, postavy se proměňují v rychlém tempu, z urostlého chasníka je v tu ránu něžně poletující Amorek s bělostnými křídélky a z Vávry třeba indián. Loutkářsky rozehraná scéna afrického dobrodružství manželů Holubových je půvabná a vtipná, stejně jako staroměstský orloj nebo Karlův most. Dvůr fary u Kostela všech svatých se ukázal být pro produkci tohoto typu ideální,

a to jak z akustického, tak i prostorového hlediska. Ostatně divadlo se vždycky hrávalo u kostela. I Jiráskovi by se to určitě líbilo.

Vzdor jasně deklarovanému emancipačnímu tématu se tu nestrání jen ženám, ale i muži jsou vzdor své panovačnosti vnímáni jako lidské bytosti, dokonce i bezohledného krutase Vávru polidšťuje jeho písňové postesknutí nad tím, proč že se mu ty námluvy pokaždé zhatí. A Minervou emancipovaná Dorotka si svého milého vychová k obrazu svému.

Dopřála jsem si dvě představení z celkových tří hronovských. Při tom prvním byli herci i publikum vystaveni nemilosrdně sálajícímu slunci, ale na energickém nasazení souboru to nic neubralo. Při tom večerním se naopak diváci balili do svetrů a trochu se soucitně pozorovali bosé nohy akterů skotačící po přece jen už studící trávě. Jenže Kočovná divadelní společnost je na rozmary počasí zvyklá a hned tak ji nic nesloží. A na večerní repríze, která byla pravděpodobně i derniérou, protože soubor vyráží záhy na cesty s novou produkcí, se krnovští kočovníci rozloučili s publikem srdečnou písničkou o svém harcování ode vsi ke vsi. Doufejme, že při něm zavítají opět i do Hronova.

Radmila Hrdinová

pokračování ze str. 12

kteřý nemůže za to, že je z rodiny, kde vládne otec. Takže je to i tom, že někomu se malými krůčky dají otevřít obzory. A někomu zase ne.

Text vtipně pracuje s citacemi z *Maryši*. Jak vás to napadlo?

Původní téma bylo o založení dívčí školy Minerva a jak to měly holky těžké. Už z takové naší tradice začínáme vždycky první scénu na poli, takže na vesnici. A když jsme přemýšleli, před čím Dorotka z vesnice uteče do Prahy, tak nejspíš před vdavkami, a už tu byla *Maryša*. Proč bych vymýšlela něco jiného, když už to bratři Mrštíci tak dobře napsali.

Dorotka je třetí Vávrova nevěsta, po první nebožce a Maryše, která za pokus o jeho otrávení bručí na Špilasu. A na konci se to pěkně zacyklí, když Vávrovi uteče další, v pořadí už čtvrtá potenciální žena...

No, a to je Jenůfka, což je nápověda na *Její pastorkyňu* Gabriely Preissově, jako další poklona našim literárně-dramatickým realistům.

Na farském dvoře sluníčko dnes opravdu přihřívá. Máte i opačné zkušenosti?

To víte, že ano, už nám do představení začalo i přšet, tak jsme něco schovali a dohráli jen s tím zbytkem, jsme zvyklí na ledacos. Ale obdivují diváky, kteří v tom parnu hodinu vydrželi péct se na sluníčku a ještě nám zatleskali.

Radmila Hrdinová

Česká televize

Check-in / check-out

Požádali jsme diváky, aby nám před a po představení odpověděli na otázku, **jak by popsali své aktuální rozpoložení jedním slovem.**

Dan, Kralupy nad Vltavou
vedro – obohacení

Vladimír, Vizovice
připékám se – poetické

Jiří, Brno
milé – emancipované

Kristýna, Česká Lípa
svěží – rovnocenná

Jan, Telice
zvědavý – obrozený

13

středa 7. 8. 2024

Mezitím na Slovensku

Loni byla skvělou hostkou festivalu a lektorkou PC dramaturgyně Miriam Kičiňová, šéfka činohry Slovenského národního divadla. V rozhovoru jsme si povídali mj. o dlouhodobé situaci na Slovensku ohledně vztahu politiky a umění. „Mám občas pocit, že sa vlastne nezaobráme divadlom, lebo neustále riešime agendu okolo divadla, a ešte k tomu takú problematickú,“ pozvedchla si tehdy. „Vždy riešime len nejaký vonkajškový problém, ako je vzťah so zriaďovateľom, s bývalými zamestnancami, ale nie to, že čo teda ideme robiť ako divadlo.“

Jak známo, situace na Slovensku se vyvíjí překotným tempem a nijak zvlášť pěkným směrem. Včera se na facebookovém profilu divadla objevila zpráva, která byla zároveň náhlá, ale zároveň asi vcelku očekávaná:

Generálny riaditeľ SND Matej Drlička bol 6. augusta 2024 odvolaný zo svojej funkcie. Odvolanie prišlo v strede divadelných prázdnin po rekordne úspešnej 104. divadelnej sezóne SND, keď

sa divadlo tešilo mimoriadnej diváckej priazni a je finančne zastabilizované. Zároveň prišlo bezprostredne potom, čo Matejovi Drličkovi udelila francúzska ministerka kultúry Rachida Dati významenie Rytier Rádu umenia a literatúry.

Matej Drlička sa ako generálny riaditeľ SND opakovanne snažil stretnúť s ministerkou kultúry Martinou Šimkovičovou, no od jej nástupu do čela rezortu, ho ministerka ani raz neprijala. Jeho odvolanie prebehlo tak, že ministerská úradníčka v sprievode dvoch ochrankárov navštívila Mateja Drličku v ranných hodinách v jeho domácnosti a doručila mu odvolací dekrét bez udania akýchkoľvek dôvodov jeho odvolania.

Manažment SND doteraz nepozná dôvody vedúce k odvolaniu Mateja Drličku. Roonako nie je známe, kto bude dočasne poverený generálny riaditeľ SND.

Kolegům a přátelům na Slovensko držíme všechny dostupné palce.

Michal Zahálka

Vzpomínka na Václava

Krátká zprávička ve Zpravodaji JH o úmrtí Václava Martince mi přivolala zpět mnohé vzpomínky i pocit nenávratného plynutí času. Vzhledem k jeho vysokému věku (1937–2024) sice tahle zpráva nemusela být tak překvapivá, ale o některých lidech si myslíme, že jsou nesmrtelní. Vzhledem k jeho neutuchající energii a stálých plánech s takovou eventualitou prostě nepočítáte.

Poprvé jsem se s ním setkala na počátku sedmdesátých let minulého století. Amatérsky jsem recitovala a toužila vyzkoušet i divadlo. A tak jsem zamířila do LŠU v Kafkově ulici v Praze 6 (kam jsem předtím chodila do základky), kde v té době začínal vyučovat jistý Václav Martinec. Nevěděla jsem o něm nic a jeho alternativní metody, kdy nás vyzýval, abychom se váleli po zemi a sáпали se na sebe jako divoká zvířata, mě – s klasickými představami o divadle – doslova vyděsily. A tak jsem po prvních dvou hodinách prchla, a tím jsem se tehdejších počátků alternativního divadla u nás jen letmo dotkla. Netušila jsem dlouhá léta nic o tomto zvláštním, divadlem posedlém člověku, který si dělal na každém kroku nepřítele, ale zároveň získával i oddané příznivce.

Martinec byl jedním z guru nového divadla šedesátých let se vším všudy. Měl divadelní vzdělání, věnoval se i pohybovým, dokonce cirkusovým disciplínám – a velmi tvrdý praktický trénink absolvoval, když jako „forbířák“ účinkoval v Laterně magice na EXPO 1967 v Montrealu. „Bylo v tom něco dáblského. Za šest měsíců jsem odehrál 1247 představení. Hrál se 12 padesátiminutových představení denně. Byli jsme dvě party, které se střídaly, každá alternace se otočila šestkrát, jeden den v týdnu byl volný. A protože můj alternant dostal zánět šlach, poslali ho domů, ale nebyly pe-

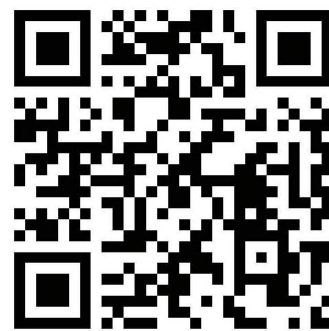
níze na letenku pro dalšího, tak jsem za něj hrál já,“ zavzpomínal na tuto dobu v našem společném rozhovoru v Amatérské scéně.

Jeho soubor Křesadlo za krátkou dobu své existence (1973–1976) zanechal v amatérském divadle výraznou stopu, třikrát se úspěšně účastnil Šrámkova Písku. Po pochvalě za rozvíjení osobitých pracovních metod se skupinou a výrazových prostředků přišel zákaz souboru, neboť cenzoři usoudili, že Martinec vytvořil pod rouškou amatérského souboru maoistickou skupinu. Nicméně semínko alternativního divadla bylo zaseto, z jeho skupiny vyšli např. herci J. Sedal, J. Unger, V. Freimannová, J. Grygar či P. Vangeli a nakrátko na ni navázalo Studio pohybového divadla Niny Vangeli.

V průběhu desítek let to bylo s Václavem jako na houpačce – založil, nazkoušel, byl zakázán a jeho skupiny rozpouštěny s absurdní periodicitou. Nicméně během svého působení dokázal ještě „nakazit“ alternativním divadlem a získat svým nadšeným workoholismem množství mladých divadelníků, ať už na DAMU, HAMU, či JAMU. Na přelomu tisíciletí jsem se s ním setkala znovu, na půdě Vyšší odborné školy herecké. Jednu ze skupin, kterou vedl společně s Feng-yún Song, natolik zaujala jeho práce, že po absolutoriu vytvořili společně Malé vinohradské divadlo (dnes D21). Dnes už má toto divadlo za sebou přes dvacet let existence – a koncepce divadla pro všechny generace, kterou Václav pomáhal koncipovat, v něm stále funguje. Václav po celou dobu zůstal „jejich“.

Ale vybavuji si i další herce z mladé generace, kteří začínali u Martince, za všechny např. Tomáš Kobr (dnes České Budějovice) nebo Petr Konáš (dnes MDP Praha – „člověk, bez kterého bych se nikdy s divadlem nepotkal,“ zavzpomínal na něj Konáš

Záznam předváděčky

PRO pro ty, kteří zůstali za dveřmi Jiráskova divadla v neděli před předváděčkou PRO – odkaz na zachycené první „jetí“ od 14:30. Moc rádi si přečteme váš feedback na naší výstavě na Zimáku. Pište a lepte lístečky na sklo.

Autostyl

T R U T N O V

na facebooku). Václav byl zkrátka neobyčejný, i když občas až nesnesitelný. Takový ten typ člověka, na kterého se nezapomíná. Tak šťastnou cestu do nebeských dálek, Václave!

Jana Soprová

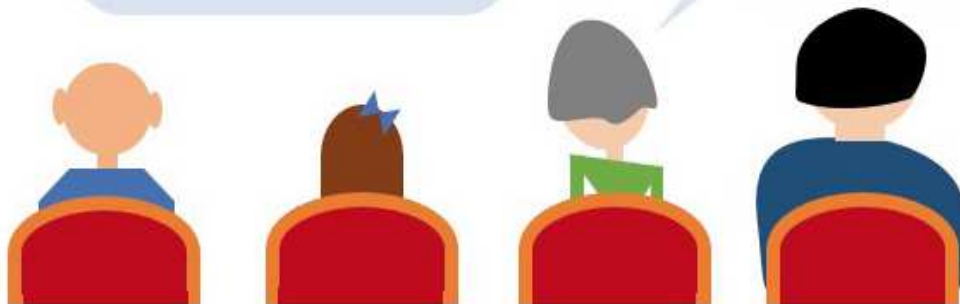

14

94. Jiráskův Hronov

My jsme na té jevištní
řeči poslední rok
strašně moc pracovali a
dost se to zlepšilo. To
musíte uznat, ne?

Promiňte, jaká
langusta?

STÍNOVÝ CLUB #05

Seminář SČDO dříve!

Na vědomost se dává, že rozborový seminář SČDO, který se denně koná v učebně ve 3. patře ZUŠ pod vedením Hany Marvanové, bude od nyníška začínat o půl hodiny dříve, tedy v 9:30. Připomínáme zároveň, že zájemci ze strany veřejnosti (byť třeba jen na jednorázovou návštěvu) jsou srdečně zváni!

Inzerát

Lennon hledá fotografa či fotografku, co má s sebou na festivalu nabíječku na Fujifilm. Volejte 774 334 911, odměna za zapůjčení jistá.

Win-vin

Drazí absorbenti, vy, jejichž životní standard je ohrožen zavedením spotřební daně na tichá vína, jsme tu zas. Cesty degustátora jsou jak známo klikaté, a to začasté zcela bez ohledu na trajektorii chodníku. Tentokrát nás přivedly do Penzionu Prajzko.

Ryzlink vlašský – Penzion Prajzko

Vůně: Kyselce po nás šlehlo a pak vybalilo na první nádech celkem příjemnou těžší květinovou vůni. Voní sice jako lilie, ale k nevinnosti má zatraceně daleko, protože ano, ten dojezd, to bude síra. Tuhle parfémovou řadu má Lucifer jako Wunder-Baum do auta.

Chuť: Jazyk přeběhne prázdnou kyselostí a v buketu opět připomene bahenní lilie. Víno jako křín. Co naplat, zpíváme si s Ewou Farnou a necháváme sklenku nedopitou. Nejsme včerejší a známe to, jeden den je v hlavě relativně mozek a druhý den válcovna plechu.

Barva a konzistence: Oponkuje, to je pro divadelní festák vhodné. Po skle stéká svižně, našťěšťí zpátky do sklenice.

Verdikt: 62 bodů ze 100.

Chválíme prostorné sklo a správnou teplotu, které umožní lahodnému vínu ukázat, co v něm je. Platí to ovšem i pro vína méně lahodná. Tento ryzlink tak doporučujeme podávat pouze ve formě potahovaných tablet a důkladně zapíjet vodou. Zajítat nemusíme, zajídá se nám samo.

Jan Duchek

Humans of Hronov

Šaman, Chotěšov (podvacaté)

Co děláš v normálním životě?

V pracovní smlouvě mám napsáno samostatný šlechtitel zeleniny.

Co je pro tebe Hronov?

Když jsem sem přijel poprvé v roce 92, byl to pro mě takovej malej divadelní Woodstock.

Co je ti na Hronově záhadou?

Největší záhadou a přitom největším potěšením je potkávání lidí. Sletí se to sem jak motýlci nebo včeličky a zdraví se lidi, který se znaj víceméně jenom od vidění. Našly by se cesty, jak to vysvětlit, ale je to i záhada. Ta touha bejt tady.

Co bys byl, kdybys byl seminář?

Kdybch byl seminář, byl bych tak chytřej, až by mě to bolelo.

Co nemáš rád v divadle?

Nemám rád nevhodné použití techniky – když je nadužívaná a nemá smysl. A nemám rád zneužití divadla. Málokdy se to děje, ale párkrát už jsem to zažil. Hlavně u dětí – když jsou vmanipulovaný do výpovědi, která není z nich

Uvažujme déle a více: díl V.

Obsah a forma, forma a obsah. Není náhodou forma tak trochu součástí obsahu? Rytmus jako součást sdělení – otázka na pátý den.

15

středa 7. 8. 2024

5. Vnímal jsi rytmus představení? Popiš ho. Jaký měl vliv na tvorbu významu?

PROGRAM

Středa 7. 8. 2024

HLAVNÍ PROGRAM

14:00 (B, D)

Malý sál Jiráskova divadla 120'
PC – Problémový klub

16:15 (B) a 20:15 (A)

Jiráskovo divadlo 180' (P)
ŠAMU Štítina
Proč muži neposlouchají
a ženy neumí číst v mapách

15:15 a 17:00 (A) a 20:15 (B)

Sokolovna 30'
Bažantova loutkářská družina, Poniklá
Ztracený svět

18:00 (C) a 21:15 (D)

Sál Josefa Čapka 75'
Divadelní klub Jirásek, Česká Lípa
Ženitba

14:00 a 19:45

Zimní stadion 145' (P)
Divadlo Vejminek, Brno
Čarodky aneb Žena bez espritu
a muž s fluidem hledají společnou chemii

22:00

Malý sál Jiráskova divadla 120'
KDR – Klub divadelních rváčů

DOPROVODNÝ PROGRAM

12:45–14:00

náměstí Čs. armády
Festivalové minuty a vítání divadelních souborů

15:00–16:00

park A. Jiráska – velká stage
Divadýlko Mrak
O Palečkovi

16:00–17:30

park A. Jiráska – malá stage
Karasovo divadlo
Líný Kuba holé neštěstí

17:45–18:45

park A. Jiráska – velká stage
Vrchol drzosti
Koncert – punk-rock

19:00–20:10

park A. Jiráska – malá stage
Rádobydivadlo Klapý
Bulšit aneb Podezřelý analfabet

20:30–21:30

park A. Jiráska – velká stage
Gang Ala Basta
Koncert – triphop-pop

21:30–22:40

park A. Jiráska – malá stage
Lupčianske netradičné divadlo LUNETRDLO
A opona spadne

23:00–00:00

park A. Jiráska – velká stage
Č.P. 01
Koncert

Brýle se bez brýlí špatně hledají

Na vědomost se dává, že Mirka Císařová (mimo chodem, Mirko, vítěj!) ztratila včera odpoledne někde mezi Fifties, Stovkou a Čapkárnou brýle na čtení bez pouzdra. Kdo by je našel, kontaktujte prosím redakci či organizátory festivalu, aby se zaběhlé brýle vrátily k paničce.

GAMECHANGER Host do PC

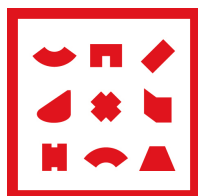
Vybarvíte si divadelní zážitek, po kterém jste změnilí své chování v osobním životě?

V jednom z nejtěžších období svého citového života jsem se odhodlávala jít na *Soukromé rozhovory* Ingmara Bergmana v režii Jana Nebeského s Lucíí Trmíkovou a Martinem Pechlátem. Zнала jsem knihu a zpracovávala jsem ji pro rozhlasovou četbu na pokračování, věděla jsem, do čeho jdu, a tušila, že se budu proplétat zoufalstvím v moři empatie. Ale stalo se něco jiného: skrz slzy jsem i svůj citový život a jeho ztroskotání uviděla v jiné perspektivě, a samu sebe v tom s nadhledem a ironií. Najednou mi bylo víc líto toho ubohého nemožného muže – pastora, než Anny, jeho nevěrné manželky. Inscepace mě osvobodila.

Alena Zemančíková

Zitřejším (čtvrtečním) hostem do PC bude Eva Kyselová. Je to významná teatroložka, která vystudovala divadelní vědu na bratislavské VŠMU a doktorské studium absolvovala na pražské DAMU. Tam také ještě jako doktorandka začala učit na Katedře teorie a kritiky, kde působí jako kmenová pedagožka dosud. Externě spolupracuje s Katedrou produkce a Katedrou výchovné dramatiky, vedla semináře pro zahraniční studenty programu Erasmus, v minulosti také s FAMU nebo Katedrou divadelní vědy na FF UK. V rámci svého výzkumu se zaměřuje na vztahy českého a slovenského divadla, feministické divadlo a loutkové/alternativní divadlo, publikuje v různých českých a zahraničních periodikách. Absolvovala několik zahraničních studijních pobytů, seminářů kritiky a množství konferencí

doma i v zahraničí (Maďarsko, Polsko, Řecko, Velká Británie, Slovinsko, Německo, Slovensko). Amatérskému divadlu se nevěnuje, na JH přijíždí poprvé. Na Problémovém klubu se na vás spolu s Luďkem Horkým, Ivo Kristiánem Kubákem, Jitkou Šotkovskou a Alenou Zemančíkovou těší od 14 hodin v malém sále Jiráskova divadla.

Zpravodaj 94. Jiráskova Hronova 2024

Vydává organizační štáb.

Redakce: Michal Zahálka (šéfredaktor), Jan Duchek, Milan Hábl, Radmila Hrdinová, Johana Jurášová, Lukáš Křížek, Kateřina Prášilová, Jana Soprová, Honza Švácha (redakce), Ivo Mičkal (foto), Michal Drtina (grafika a zlom).

Jazykovou korekturou prošlo při poslechu Hany Zagorové. Měli jsme dva hříčky, čtyři talíře.

Stránky festivalu: www.jiraskuvhronov.eu **E-mail:** JHZpravodaj@gmail.com